

การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์: การศึกษาองค์ประกอบ
ของการจัดการเรียนการสอนและกระบวนการจัดการเรียนรู้ของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์
Teaching and Learning Management for Developing Professional Skills of
Ballet Dancers: A Study of the Learning Process and Teaching and Learning
Conditions of Bangkok City Ballet

ณัฏพร ศรพรสวรรค์^{1*}, ธรากร จันทนะสาโร^{2**}, รักษ์สินี อัครศวะเมธ^{3***}

Natchaporn Somrasawan^{1*}, Dharakorn Chandnasaro^{2**}, Ruksiney Acalasawamak^{3***}

¹หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา(ศิลปะการแสดงศึกษา)

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 ซอยสุขุมวิท 23 ถนนสุขุมวิท กรุงเทพมหานคร 10110

¹ Master of Education Program in Art Education, Faculty of Fine Arts, Srinakharinwirot University

114 Sukhumvit 23, Bangkok, 10110, Thailand

^{2,3}สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 ซอยสุขุมวิท 23 ถนนสุขุมวิท กรุงเทพมหานคร 10110

^{2,3}Division of Dance, Faculty of Fine Arts, Srinakharinwirot University

114 Sukhumvit 23, Bangkok, 10110, Thailand

รับบทความ: 2 มกราคม 2567

ปรับปรุงบทความ: 20 เมษายน 2567

ตอบรับตีพิมพ์บทความ: 29 เมษายน 2567

* ผู้เขียนหลัก (นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา(ศิลปะการแสดงศึกษา)

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ)

อีเมล: pamnatchaporn@gmail.com

**อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธรากร จันทนะสาโร คณะศิลปกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ)

***อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รักษ์สินี อัครศวะเมธ คณะศิลปกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ)

หมายเหตุ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง การศึกษาการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้น

บัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา

(ศิลปะการแสดงศึกษา) คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ 2) เพื่อวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ ใช้แนวคิดการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของมัลคัม โนลส์ เป็นหลักในการศึกษา ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยศึกษาข้อมูลจากเอกสารและการเก็บข้อมูลภาคสนาม ด้วยวิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วม การสัมภาษณ์เชิงลึกโดยใช้คำถามแบบมีโครงสร้างชนิดปลายเปิดผู้ที่เกี่ยวข้องกับคณะบางกอกซิตีบัลเลต์จำนวนทั้งหมด 16 คน ได้แก่ ผู้อำนวยการคณะบัลเลต์จำนวน 1 คน ครูผู้สอนคณะบัลเลต์จำนวน 5 คน นักเต้นในคณะบัลเลต์จำนวน 11 คน โดยการคัดเลือกแบบเจาะจง แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และสังเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า 1.องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ มีองค์ประกอบที่สำคัญ 6 ด้าน ที่มีผลต่อการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ 1) ด้านหลักสูตร 2) ด้านการเรียนการสอน 3) ด้านผู้สอน 4) ด้านผู้เรียน 5) ด้านบรรยากาศการเรียนการสอน และ 6) ด้านการวัดและการประเมินผล 2.ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ พบว่า มีขั้นตอน ได้แก่ 1) การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ 2) ด้านการจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียน 3) การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน 4) การวางแผนวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ 5) การออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้ 6) การดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ และ 7) การประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่

คำสำคัญ

การจัดการเรียนรู้ นักเต้นบัลเลต์ การเรียนรู้ผู้ใหญ่ มัลคัม โนลส์

Abstract

The purposes of this research article are 1) to study the components of teaching and learning to develop professional skills of domestic ballet dancers of Bangkok City Ballet 2) to analyze the process of organizing learning to develop professional skills of ballet dancers in the country. Domestic ballet dancer of Bangkok City Ballet Use the adult learning concept of Malcolm Knowles as the basis for education. Qualitative methodology By studying information from documents and collecting field data. by means of participatory observation In-depth interviews using structured questions with a total of 16 people involved with Bangkok City Ballet, including 1 ballet director, 5 ballet teachers, and troupe dancers. 11 ballets by purposive selection Then the information obtained is analyzed and synthesized. The results of the study found that 1. Components of teaching and learning to develop professional skills

of ballet dancers. There are 6 important components that affect learning management: 1) the curriculum, 2) the teaching and learning aspect, 3) the teacher, 4) the learner, 5) the teaching and learning atmosphere, and 6) the measurement aspect. and evaluation 2. Regarding the learning management process to develop professional skills of ballet dancers, it was found that there were steps including 1) creating a learning atmosphere that promotes learning 2) arranging a structure for joint planning with students. 3) analysis of student learning needs, 4) orientation of learning objectives, 5) design of learning experiences, 6) implementation of learning experiences, and 7) Evaluation and analysis of new learning needs.

Keywords

learning management, ballet dancers, adult learning, Malcolm Knowles

บทนำ

นักเต้นบัลเลต์อาชีพ (Professional Ballet Dancer) เป็นอาชีพหนึ่งที่มีความฝึกร่างกายและฝึกเทคนิคที่เหมาะสมเป็นเวลาหลายปีเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของบริษัทบัลเลต์มืออาชีพ (Gerald, 1998) การเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพต้องใช้ความพยายามอย่างมาก และต้องใช้ระยะเวลานานในการฝึกฝนทักษะปฏิบัติการด้านความยืดหยุ่นของร่างกายและความแข็งแรง รวมถึงต้องดูแลรักษาสภาพร่างกายทั้งในเชิงกายภาพ จิตใจ และทักษะปฏิบัติให้ยาวนานที่สุด (Skwiot et al., 2021, 1-18) อีกทั้งนักเต้นที่ด้นนั้นไม่ใช่แค่เพียงทักษะการเต้นที่ชำนาญ แต่ต้องมีส่วนประกอบอื่น เช่น มีวินัย มีความเข้าใจและวิจารณ์ญาณ มีเหตุผล มีความมุ่งมั่นตั้งใจ มีความรักในงานที่ตนทำ คุณสมบัติเหล่านี้จะถูกปลูกฝังทั้งในชั้นเรียน ในการแสดง และในประสบการณ์การทำงาน กว่าที่นักเต้นแต่ละคนจะมีความรู้ความชำนาญนั้น ต้องผ่านการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ อดทนและถูกต้อง การฝึกฝนทบทวนทักษะด้วยการเข้าชั้นเรียนยังต้องปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ การละเลยการเข้าชั้นเรียนจะทำให้ศักยภาพการเคลื่อนไหวลดลง และยังเป็นผลให้เกิดการบาดเจ็บของกล้ามเนื้อและข้อต่อต่างๆ (วิสสาวิ วัฒนสุวรรณ, 2549, 45) ซึ่งในต่างประเทศนักเต้นบัลเลต์อาชีพที่ทำงานในคณะบัลเลต์จะมีการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ จะเห็นได้ว่าอาชีพนักเต้นบัลเลต์นั้นเป็นอาชีพหนึ่งที่ต้องดำเนินการศึกษาเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง แม้จะเรียนจบหลักสูตรหรือปริญญามาแล้วก็ตาม ถือเป็นการพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพในการประกอบอาชีพของตนเอง และยังส่งผลให้องค์กรและประเทศได้พัฒนาต่อไปอีกด้วย

คณะบางกอกซิตีบัลเลต์ (Bangkok City Ballet Company: BCB) เป็นองค์กรหนึ่งที่ได้จัดการศึกษาขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะวิชาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทย โดยมีการจัดการเรียนการสอน ฝึกอบรมและพัฒนาให้นักเต้นอย่างสม่ำเสมอ โดยสนับสนุนการทำงานและเรียนรู้ร่วมกับนักเต้น ครู อาจารย์ ที่มีชื่อเสียงด้านบัลเลต์หรือนาฏศิลป์ตะวันตกจากหลายประเทศ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเต้นไทยได้ร่วมงานกับศิลปินต่างชาติ ได้เรียนรู้กระบวนการคิด การทำงาน การออกแบบท่าเต้น รวมไปถึงเทคนิคการเต้นใหม่ ๆ ผ่านการทำงานการ

แสดงต่าง ๆ ที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการตนเองในฐานะนักเต้น และยังสามารถเผยแพร่ความรู้และทักษะเหล่านั้นต่อนักเรียนหรือนักเต้นรุ่นต่อไปได้ (ไทยโพสต์, 2562) ทางคณะจะเปิดรับสมัครผู้ที่มีความสนใจและมีความสามารถด้านการเต้นบัลเลต์ ซึ่งไม่จำกัดพื้นฐานว่าจะจบจากหลักสูตรใด ระดับใด หรือสถาบันใด แต่เพียงมีความต้องการที่จะฝึกฝนพัฒนาตนเองในฐานะนักเต้นและนักแสดง ซึ่งในประเทศไทยนั้นก็มีผู้เรียนที่จบหลักสูตรบัลเลต์ระดับอาชีพหลายต่อหลายคน หากแต่ในเมืองไทยนั้นยังไม่มีคณะบัลเลต์ระดับอาชีพที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชนอย่างแท้จริง จึงเป็นผลให้การพัฒนาขีดความสามารถในอาชีพการเป็นนักแสดงต้องถูกตัดทอนลงไป (ภัชกรษา แก้วพลอย, 2559, 114-125) ทางคณะบางกอกซิติบัลเลต์จึงเป็นองค์กรหนึ่งที่เปิดโอกาสให้นักเต้น นักเรียน หรือผู้ที่ต้องการพัฒนาตนเองในฐานะนักเต้นบัลเลต์ได้เข้ามาเรียนรู้หาประสบการณ์ และพัฒนาตนเองในระบบของคณะบัลเลต์แห่งเดียวในประเทศไทย ที่มีการจัดการอย่างมาตรฐานสากล มีระบบนักเต้นและชั้นเรียนบัลเลต์ พร้อมทั้งการซ้อมการแสดงประจำปีทุกปี เพื่อส่งเสริมและเปิดโอกาสด้านการแสดงให้กับนักบัลเลต์ชาวไทย (นันทพร ศรีสันติสุข, 2561, 2) ซึ่งจะเป็นประโยชน์และสามารถนำไปต่อยอดการทำงานในฐานะนักเต้นบัลเลต์และอาชีพอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็น ครู อาจารย์ นักออกแบบท่าเต้น หรือนักแสดง ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มีผู้ที่ศึกษาหรือจบการศึกษาด้านบัลเลต์จากหลายสถาบันเข้ามาสมัครอย่างต่อเนื่อง มีนักเต้นบัลเลต์ที่มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับอย่างมากหลายท่านในประเทศไทยเข้าร่วมกับคณะบางกอกซิติบัลเลต์เป็นเวลานานหลายปี

เนื่องจากในประเทศไทยนั้นบัลเลต์แม้ว่าจะได้รับความนิยมมากขึ้น สังเกตได้จากการเกิดขึ้นของสถาบันสอนเต้นบัลเลต์หลายแห่ง และการจัดแข่งขันบัลเลต์ระดับประเทศหลายรายการ อีกทั้งมีการเรียนการสอนในทุกระดับจนถึงระดับอาชีพหรืออุดมศึกษาหลายสถาบัน แต่กระนั้นการส่งเสริมและสนับสนุนต่อเนื่องเมื่อสำเร็จการศึกษาหรือการนำองค์ความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพและการพัฒนาอาชีพยังไม่ค่อยมีปรากฏให้เห็น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเก็บข้อมูลและวิเคราะห์การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์บางกอกซิติบัลเลต์ โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของมัลคัม โนลส์มาเป็นหลักในการศึกษาข้อมูล เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนของทางคณะ เป็นการจัดการศึกษาสำหรับวัยผู้ใหญ่ หรือวัยที่เริ่มทำงาน หรือทำงานแล้ว ซึ่งมีความสอดคล้องกับหลักการศึกษาผู้ใหญ่ (Andragogy) โดยผู้วิจัยจะนำหลัก “ศิลป์และศาสตร์ในการช่วยให้ผู้ใหญ่เกิดการเรียนรู้” ที่กล่าวถึงในหลักการดังกล่าวมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับบุคคล องค์กร สถานศึกษาที่ต้องการจัดการเรียนรู้สำหรับพัฒนาศักยภาพของผู้ที่ประกอบอาชีพทางด้านบัลเลต์ ใช้เป็นข้อมูลเพื่อต่อยอดในการก่อตั้งและพัฒนาคณะบัลเลต์ในประเทศไทยและเป็นแนวทางหรือต้นแบบการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาอาชีพ การเปิดโอกาสและเป็นแหล่งเรียนรู้ในการทำงาน หาประสบการณ์เพื่อนำความรู้ไปต่อยอดและใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์
- 2) เพื่อวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์

ทบทวนวรรณกรรม

ทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ของมัลคัม โนลส์ (Andragogy Theory of Malcolm Knowles) M.S. (1980) กล่าวว่า การเรียนรู้ของผู้ใหญ่แตกต่างจากการเรียนรู้ของเด็ก เพราะผู้ใหญ่มีประสบการณ์มากกว่าเด็ก ดังนั้น การเรียนการสอนต้องยึดหลักให้ตอบสนองต่อธรรมชาติของผู้ใหญ่ นั่นคือต้องรู้หลักการศึกษาค้นคว้า ซึ่ง โนลส์ เรียกวิชาการศึกษาผู้ใหญ่นี้ว่า แอนดราโกยี (Andragogy) (สุวิธิตา จรุงเกียรติกุล, 2564) ประกอบด้วย

1. มโนทัศน์ของผู้เรียน (Self-concept) ผู้ใหญ่จะมีลักษณะที่เติบโตทั้งด้านร่างกายและจิตใจ มีวุฒิภาวะสูง มโนทัศน์ต่อตนเองจะพัฒนาจากการพึ่งพาผู้อื่นไปเป็นการชี้นำตนเอง (Self Directedness) เพิ่มขึ้นเป็นตัวของตัวเอง วิธีจัดการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ตามหลักการข้อนี้ประกอบด้วย การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ การวางแผนร่วมกันกับผู้เรียน การนำประสบการณ์การเรียนรู้มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้

2. ประสบการณ์ของผู้เรียน (Experience) ผู้ใหญ่มีวุฒิภาวะมากขึ้น มีประสบการณ์อย่างกว้างขวางที่จะเป็นแหล่งทรัพยากรอันมีค่าของการเรียนรู้ ผู้ใหญ่สะสมประสบการณ์เพิ่มขึ้น เป็นการขยายฐานที่เชื่อมโยงกับประสบการณ์ใหม่ ประสบการณ์ของผู้เรียน (Experience) ประกอบด้วยความสำคัญของการนำประสบการณ์มาเป็นเทคนิคในการเรียนการสอน ความสำคัญของการนำประสบการณ์ไปปฏิบัติ และการเรียนรู้ด้วยตนเองจากประสบการณ์ การเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับผู้ใหญ่จึงควรเป็นแนวที่ใช้ประโยชน์จากประสบการณ์เดิม

3. ความพร้อมที่จะเรียน (Readiness) ผู้ใหญ่มีความพร้อมที่จะเรียนเมื่อรู้สึกว่สิ่งนั้น “จำเป็น” ต่อบทบาทและสถานภาพทางสังคมของตน ปัจจัยที่ควรคำนึงถึงเกี่ยวกับการเสริมสร้างความพร้อมทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ ประกอบด้วย เวลาสำหรับการเรียนรู้และการจัดกลุ่มผู้เรียน

4. ความมุ่งหมาย หรือแนวทางการเรียนรู้ (Orientation to Learning) ผู้ใหญ่จะยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้มุ่งนำความรู้ไปใช้ทันที

ทฤษฎีแอนดราโกยี (Andragogy) ของมัลคัม โนลส์ เป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติของผู้ใหญ่ กล่าวคือผู้ใหญ่จะเรียนรู้ได้ดีก็ต่อเมื่อได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ อย่างเต็มที่และได้รับการสนใจให้อยากเรียน มองเห็นความสำคัญของเรื่องที่จะเรียน ซึ่งสนองต่อความต้องการของผู้เรียน และสัมพันธ์กับความรู้และประสบการณ์ที่เขามี การจัดการเรียนรู้ต้องสอดคล้องกับปัญหาที่ผู้เรียนพบจริงในชีวิตประจำวัน โดยที่ผู้เรียนจะรู้วิธีแก้ปัญหาด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้ดี โนลส์ ได้เสนอแนะเกี่ยวกับ

กระบวนการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่ ประกอบด้วย กระบวนการเป็นลำดับขั้น (อ้างถึงใน นันทวัฒน์ ภัทรกรนันท์, 2557, 18-29) ดังนี้

1. การสร้างบรรยากาศเพื่อเตรียมความพร้อมของผู้เรียน ได้แก่ การจัดสถานที่วัสดุอุปกรณ์อำนวยความสะดวก การประชาสัมพันธ์แก่ผู้สนใจและสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง
2. การจัดโครงสร้างองค์กรเพื่อการวางแผนการเรียนรู้ร่วมกัน โดยควรจัดให้ผู้เรียนได้ร่วมคิดร่วมวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตั้งแต่จุดเริ่มต้น ใช้เทคนิคการอภิปรายกลุ่ม การเสริมสร้างสัมพันธภาพภายในกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น
3. การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนโดยการประเมินสมรรถนะที่พึงประสงค์ ซึ่งมีความสำคัญจำเป็นและยังขาดอยู่ในระยะนั้น จะเป็นการทำให้ผู้เรียนยอมรับและตระหนักถึงความต้องการนั้นได้
4. การกำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้ผู้เรียนกำหนด และตัดสินใจทิศทางการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้สอนมีหน้าที่เพียงอำนวยความสะดวก เสนอแนะ และร่วมวางแผน การกำหนดวัตถุประสงค์เป็นวิธีการทางจิตวิทยาที่เน้นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และจะต้องระบุประเภทของพฤติกรรมรวมถึงเนื้อหาและขอบข่ายพฤติกรรมนั้นๆ ด้วย
5. การจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นการนำหลักการสอนผู้ใหญ่มาเป็นแนวทางในการจัดการทำแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งหมายถึงการจัดระเบียบเนื้อหาของหน่วยการเรียนการสอน เสนอแนะกระบวนการและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแนวคิดและเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้ใหญ่
6. การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ ขึ้นอยู่กับการเลือกใช้เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รวมถึงการใช้สื่อประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขึ้นอย่างไร เพื่อให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละหน่วยการเรียนในกระบวนการนี้ ผู้สอนจึงมีบทบาทเป็นทั้งนักเทคนิคและผู้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่จะแนะนำเนื้อหาและสื่อประกอบการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนมีความต้องการและเป็นผู้ที่คอยเชื่อมโยงความรู้ระหว่างหน่วยการเรียนอีกด้วย
7. การประเมินผลผู้เรียนมีความมุ่งหมายเพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนได้บรรลุตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้หรือไม่ มีอะไรเป็นปัญหาอุปสรรค การประเมินผลผู้เรียนที่ทำการเปรียบเทียบระดับความสามารถก่อนและหลังกิจกรรมทำให้ทราบความก้าวหน้าของผู้เรียนได้รับและสามารถบอกถึงประสิทธิภาพของผู้สอนด้วย

จากการวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลตของคณะบางกอกซิตี้บัลเลตมีความสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของมัลคัม โนลส์ เนื่องจากคณะบางกอกซิตี้บัลเลตได้มีการจัดการเรียนการสอนให้ตอบสนองต่อธรรมชาติของผู้ใหญ่ ซึ่งจะมีการกล่าวถึงหลัก 4 ข้อ ซึ่งมีความสัมพันธ์ดังต่อไปนี้

1. ด้านทัศนคติของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนที่เข้าร่วมกับคณะบางกอกซิติ์บัลเลต์ ล้วนมีความต้องการในการพัฒนาตนเองในด้านการเต้นบัลเลต์และต้องการมีพื้นที่ในการแสดง และหาประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ในชีวิตของตน จึงทำให้คนกลุ่มนี้ต้องการเข้าร่วมกับ

2. ประสบการณ์ของผู้เรียน ผู้เรียนที่มาเข้าร่วมคณะบางกอกซิติ์บัลเลต์นั้น ต่างมีประสบการณ์ในการเต้นบัลเลต์มาก่อน การที่มาเข้าร่วมกับทางคณะซึ่งมีการจัดการเรียนการสอน และจัดประสบการณ์ทางด้านการเต้นบัลเลต์และการทำงานด้านการเต้น จะทำให้ผู้เรียนนั้นได้พัฒนาต่อยอดความรู้เดิมของตนที่มีอยู่ให้เกิดเป็นประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่เชื่อมโยงกับองค์ความรู้เดิม

3. ความพร้อมที่จะเรียน กลุ่มผู้เรียนที่มาร่วมกับทางคณะบางกอกซิติ์บัลเลต์นั้น สามารถจัดสรรเวลาเข้ามาเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของทางคณะ เนื่องจากเล็งเห็นความสำคัญของการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการประกอบอาชีพหรือการใช้ชีวิตของตนเองได้

4. แนวทางการเรียนรู้ กลุ่มผู้เรียนที่มาร่วมกับคณะบางกอกซิติ์บัลเลต์ จะยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ เนื่องจากในการประกอบอาชีพหรือการใช้ชีวิตของผู้เรียนนั้นมีการเต้นบัลเลต์เข้ามาเกี่ยวข้อง การเข้าร่วมการเรียนการสอนของทางคณะจึงเป็นหนทางหนึ่งที่จะสามารถนำไปแก้ไขปัญหา หรือจุดบกพร่องต่าง ๆ ของผู้เรียนได้

วิธีการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ โดยอาศัยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการรวบรวมข้อมูลด้านเอกสารและการรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับคณะบัลเลต์บางกอกซิติ์บัลเลต์ ได้แก่ ผู้อำนวยการคณะบัลเลต์ ครูผู้สอนคณะบัลเลต์ นักเต้นในคณะบัลเลต์ ผู้วิจัยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการคัดเลือกแบบเจาะจง ซึ่งเป็นผู้ที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับงานวิจัย ได้แก่

1.1 กลุ่มผู้บริหาร มีประสบการณ์การบริหารคณะบางกอกซิติ์บัลเลต์ไม่น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 1 คน เป็นหญิง 1 คน

1.2 กลุ่มครูผู้สอน เป็นครูสอนบัลเลต์ประจำของคณะบางกอกซิติ์บัลเลต์ไม่น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 5 คน เป็นหญิง 4 คน เป็นชาย 1 คน

1.3 กลุ่มนักเต้นอาชีพประจำของคณะ เคยเข้าร่วมการเรียนการสอนและการแสดงของคณะบางกอกซิติ์บัลเลต์ไม่น้อยกว่า 3 ปี จำนวน 11 คน เป็นหญิง 5 คน เป็นชาย 6 คน

2. เครื่องมือที่ใช้

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านเอกสารและข้อมูลภาคสนามด้วยตัวเอง

2.1 การสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้างชนิดปลายเปิด มีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

2.1.1 กำหนดจุดมุ่งหมายในการสัมภาษณ์ และจัดทำร่างรายการคำถามแต่ละประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนและใช้หลักการศึกษาผู้ใหญ่ ในการสร้างประเด็นคำถามควบคู่กัน

2.1.2 ตรวจสอบแบบสัมภาษณ์โดยอาจารย์ที่ปรึกษา ว่ามีข้อมูลครบถ้วนหรือไม่ จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.1.3 นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้ไปตรวจสอบความสอดคล้องกับเนื้อหา (IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด 5 ท่าน

2.1.4 แก้ไขและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วจึงนำไปเก็บรวบรวมข้อมูล

2.2 การสังเกตแบบมีส่วนร่วม โดยผู้วิจัยทำการสังเกตจากการเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมภายในคณะ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลด้านเอกสารจากหนังสือ ตำรา งานวิจัย บทความ เอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ซึ่งดำเนินการในเดือน ธันวาคม 2565 - มีนาคม 2566

3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ดำเนินการสัมภาษณ์ บุคลากรที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กลุ่มผู้บริหาร กลุ่มครูผู้สอน และกลุ่มนักเรียนประจำคณะบางกอกซีทีบีแอล และสังเกตการณ์การจัดการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมภายในคณะ มีระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

3.2.1 การเก็บข้อมูลสัมภาษณ์ผู้อำนวยการและครูผู้สอน ในเดือน พฤษภาคม 2566 และสัมภาษณ์ในต้นในเดือน มิถุนายน 2566 และมีกรสัมภาษณ์เก็บข้อมูลเพิ่มเติมในเดือน กรกฎาคม 2566

3.2.2 การสังเกตการณ์ ในการจัดการแสดงในเดือน มีนาคม 2566 และเดือน มิถุนายน 2566 และสังเกตการณ์การเรียนการสอนภายในชั้นเรียนในเดือน พฤษภาคม - มิถุนายน 2566

3.3 นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์เพื่อสรุปหาหัวข้อในการวิจัยพร้อมทั้งส่งงานวิจัยฉบับแรกให้ครูที่ปรึกษาตรวจสอบ รับคำแนะนำและทำการแก้ไข ซึ่งดำเนินการในเดือน สิงหาคม - พฤศจิกายน 2566 และปรับแก้ในเดือน ธันวาคม 2566

3.4 ตรวจสอบความถูกต้องและดำเนินการแก้ไขพร้อมจัดพิมพ์เป็นงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ และนำเสนอผลงาน ในเดือน มกราคม 2567

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้นำเสนอข้อมูลในลักษณะพรรณนาเพื่ออธิบายองค์ประกอบการจัดการเรียนการสอนและกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเรียนบิลเลตต์โดยสร้างข้อสรุปจากการวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่

ผลการวิจัย

1. องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซีดีบัลเลต์ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและพบว่ามียุทธศาสตร์ที่มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะวิชาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในคณะบางกอกซีดีบัลเลต์ ได้แก่

1.1 ด้านหลักสูตร เป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่งที่ใช้พัฒนาและเป็นแนวทางให้กับผู้เรียนและไปสู่จุดหมายปลายทางที่พึงประสงค์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่

1.1.1 วัตถุประสงค์ของหลักสูตร (Curriculum Aims) เป้าหมายหลักคือ การพัฒนาและฝึกฝนนักแสดงบัลเลต์เพื่อการแสดงบัลเลต์ และอยากให้ในประเทศไทยมีคณะเต้นบัลเลต์ที่เทียบเท่านานาชาติ ซึ่งจุดประสงค์ของหลักสูตรที่ทางคณะมุ่งหวังจะแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน ได้แก่

1) ความรู้ในเนื้อหาสาระ ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในด้านการเต้นบัลเลต์ และการเต้นร่วมสมัยที่ถูกต้อง รวมถึงความรู้ในด้านการออกแบบท่าเต้น กระบวนการทำงานเบื้องหน้าและเบื้องหลังในการผลิตการแสดง

2) ทักษะกระบวนการเรียนรู้ ต้องการให้ผู้เรียนมีทักษะกระบวนการในด้านทักษะและความคิด ได้แก่ ทักษะกระบวนการเรียนรู้ที่ถูกต้องสมบูรณ์ ทักษะกระบวนการสร้างความตระหนักรู้ถึงหน้าที่และการปฏิบัติตนของการเป็นนักเต้นบัลเลต์ที่ดี ทักษะกระบวนการสร้างเจตคติและค่านิยมของการเป็นนักเต้นบัลเลต์ที่ดี ทักษะกระบวนการในการแก้ปัญหาในการทำงานจริง

1.1.2 เนื้อหาสาระ (Content) สิ่งสำคัญคือ การแสดงบัลเลต์อย่างเป็นประจำ เพื่อเป็นพื้นที่ให้นักเต้นในคณะได้ฝึกฝน ฝึกซ้อมตนเองเพื่อให้พร้อมต่อการทำงาน ในการเข้าร่วมการแสดงแต่ละครั้ง เนื้อหาที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้และฝึกฝน ได้แก่

1) การเรียนรู้ด้านทักษะและทฤษฎีของการเต้นบัลเลต์ในชั้นเรียน
2) การเรียนรู้ด้านทักษะและทฤษฎีของการเต้นร่วมสมัยในชั้นเรียน
3) กระบวนการและขั้นตอนในการฝึกซ้อมการแสดงบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย รวมถึงกระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน

4) กระบวนการและขั้นตอนในการแสดงจริงของการแสดงบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย และการทำงานร่วมกับนักแสดงต่างประเทศ

1.1.3 การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation) เป็นการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งผู้เรียนจะได้เข้าร่วม 3 กิจกรรม ดังต่อไปนี้

1) การเข้าการเข้าชั้นเรียนปกติ ซึ่งจะมีชั้นเรียนบัลเลต์สัปดาห์ละ 3 ชั้นเรียน และชั้นเรียนการเต้นร่วมสมัย สัปดาห์ละ 1 ชั้นเรียน

2) การเข้าชั้นเรียนพิเศษหรือเวิร์คช็อป ซึ่งควรจัดให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะมีโอกาส

3) การแสดงประจำปีของทางคณะ มีทั้งหมดสองกลุ่มหลัก ได้แก่ การแสดงประจำปีของทางคณะ และการแสดงร่วมกับโรงเรียนบัลเลต์บางกอกซิตีบัลเลต์และการแสดงหรืออีเวนต์อื่นๆ ซึ่งสามารถสรุปตารางกิจกรรมต่าง ๆ ของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ ได้ดังนี้

ตารางที่ 1

ตารางการจัดกิจกรรมของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ ภายใน 1 ปี

เดือน	การแสดง	กิจกรรม
มกราคม	การแสดงร่วมกับโรงเรียน BCB	ฝึกซ้อมการแสดง
กุมภาพันธ์		ซ้อมร่วมกับนักเรียน BCB
มีนาคม		การแสดง Bangkok city ballet Junior Ballet
เมษายน	พักการแสดง	ชั้นเรียนปกติ เพื่อรักษาสภาพร่างกายนักเต้นและฝึกฝนทักษะพื้นฐานให้พร้อมต่อการแสดง
พฤษภาคม	การแสดงของคณะ BCB	วางแผนงานและฝึกซ้อม
มิถุนายน		ฝึกซ้อมการแสดง
กรกฎาคม		ฝึกซ้อมการแสดง
สิงหาคม		การแสดง การแสดง Bangkok city ballet Company
กันยายน	พักการแสดง	ชั้นเรียนปกติ เพื่อรักษาสภาพร่างกายนักเต้นและฝึกฝนทักษะพื้นฐานให้พร้อมต่อการแสดง
ตุลาคม	พักการแสดง	ชั้นเรียนปกติ เพื่อรักษาสภาพร่างกายนักเต้นและฝึกฝนทักษะพื้นฐานให้พร้อมต่อการแสดง
พฤศจิกายน	การแสดงร่วมกับโรงเรียน	วางแผนงานการแสดง/นักเต้นเข้าชั้นเรียนปกติ
ธันวาคม	BCB	ฝึกซ้อมการแสดง

1.1.4 การประเมินผลหลักสูตร (Evaluation) การประเมินหลักสูตรจะประเมินในองค์รวมจากผลของการจัดการแสดงใหญ่ประจำปี และการแสดงย่อย ภายในปีนั้นๆ ว่าเป็นอย่างไร โดยจะมีการประชุมกันของครูประจำคณะ และผู้อำนวยการคณะเพื่อพูดคุยหารือเพื่อพัฒนาปรับปรุง ซึ่งจะมีทั้งจบการแสดงย่อย และจบการแสดงใหญ่

1.2 ด้านการเรียนการสอน เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนและผู้เรียนร่วมมือกันดำเนินกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะ เจตคติ โดยมีการวางแผนการจัดกิจกรรมเป็นลำดับขั้นตอน แบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1.2.1 การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ในการสอน ซึ่งได้แก่ การตั้งจุดมุ่งหมายหรือความคาดหวังของครูผู้สอน ได้แก่ ความต้องการให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการเต้นบัลเลต์บนเวทีการแสดงที่

สมบูรณ์ขึ้น เป็นนักแสดงที่ดี และเป็นแบบอย่างที่ดีต่อนักเต้นรุ่นน้อง และต้องการให้เป็นพื้นที่ที่นักแสดงทุกคนอยากและสามารถที่จะมาพัฒนาตนเอง

1.2.2 ศาสตร์และศิลป์ในการสอน ซึ่งได้แก่ รูปแบบ ลักษณะ เทคนิค วิธีการและหลักในการสอน รูปแบบการเรียนการสอนภายในชั้นเรียนจะเป็นการสอนที่เน้นทักษะทางด้านการปฏิบัติเป็นหลัก การสอนจะเป็นแบบชั้นเรียนอิสระหรือฟรีคลาส (Free Class) ซึ่งแบบฝึกหัดในแต่ละวันจะไม่ซ้ำกัน ลักษณะการเรียนการสอนภายในชั้นเรียนบัลเล่ต์ จะแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ซึ่งเป็นไปตามหลักของชั้นเรียนบัลเล่ต์ทั่วไป ได้แก่ การยืดหยุ่นร่างกาย (Warm up) การทำแบบฝึกหัดที่ราว (Barre Work) และการทำแบบฝึกหัดที่กลางห้อง (Centre Work) เทคนิคและวิธีการในการเรียนการสอน จะเป็นวิธีการแบบสาธิต ผู้สอนเป็นแกนหรือศูนย์กลาง การออกแบบแบบฝึกหัดควรมีความยากง่ายผสมกัน กระชับและกระตุ้นผู้เรียนตลอดเวลา นอกจากการฝึกฝนการเต้นที่ถูกต้องแล้ว จำเป็นจะต้องเสริมสร้างทักษะการเป็นนักแสดงในชั้นเรียนด้วย

1.2.3 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน ซึ่งได้แก่ การโต้ตอบระหว่างครูและนักเรียน ครูจะต้องคอยกระตุ้นผู้เรียนในช่วงเริ่มต้นชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนตื่นตัว และทำสมาธิให้พร้อมกับการเรียน และพยายามทำให้ชั้นเรียนสนุกสนานไม่ตึงเครียด ผู้เรียนมีความตั้งใจอยู่แล้ว ครูเพียงพยายามบอกจุดบกพร่องของผู้เรียนให้ครบถ้วนในภาพรวม หรือรายบุคคล ถ้าหากมีเวลา อาจใช้การสัมผัสร่วมด้วยเพื่อให้ทราบถึงการใช้กล้ามเนื้อที่ถูกต้อง

1.3 ด้านผู้สอน คือ บุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการเรียนการสอนและการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประเด็น ที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้อง ได้แก่

1.3.1 คุณสมบัติและการคัดเลือกผู้สอน การเลือกครูที่จะมาสอนประจำคณะจำเป็นต้องมีประสบการณ์การเต้นบนเวทีเป็นเวลานานหรือหลายปี และจะต้องมีความน่าเคารพและมีความน่าเชื่อถือ ควรมีทักษะและเทคนิคการเต้นที่ดี มีร่างกายที่เหมาะสมสวยงามกับการเต้น และยังสามารถทำเป็นตัวอย่าง(Demonstrate) ให้ผู้เรียนดูได้

1.3.2 บทบาทและหน้าที่ของผู้สอน หน้าที่หลักของครูคือ การสอน ซึ่งได้แก่ การออกแบบชั้นเรียน การคิดแบบฝึกหัด การสาธิตให้ผู้เรียนดู การสังเกตผู้เรียน และทำการแก้ไขจุดบกพร่องของแต่ละคนและช่วยดูแลเรื่องการซ้อมแสดง นอกจากนั้นจะมีดูแลการผลิตการแสดง (Production) ในกรณีที่การแสดงนั้น ไม่มีครูรับเชิญมาจากต่างประเทศมาดูแลการซ้อมและกำกับการแสดง ซึ่งทำให้ผู้สอนได้เรียนรู้และพัฒนาตัวเองไปด้วยในด้านการงานที่หลากหลาย

1.3.3 การพัฒนาศักยภาพของผู้สอน การพัฒนาครูของทางคณะจะมีการเชิญครูจากต่างประเทศมาให้ความรู้และให้ครูทุกคนพยายามเข้าร่วมอย่างเป็นประจำ และแนวทางการพัฒนาตัวเองในฐานะครูอีกอย่างคือ สนับสนุนให้ครูประจำคณะเข้าชั้นเรียนร่วมกับผู้เรียนทุกคน เพื่อฝึกฝนและรักษาร่างกายและเทคนิคของตนเอง และสังเกตเห็นปัญหาของผู้เรียน ข้อดี ข้อเสีย เพื่อจะได้นำไปปรับใช้ในการสอนครั้ง

1.4 ด้านผู้เรียน ลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนผู้ใหญ่มีความแตกต่างจากเด็ก ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ตามลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนผู้ใหญ่ ได้แก่

1.4.1 มโนทัศน์ต่อตนเอง คือ การนำตัวเอง ซึ่งนักเดินส่วนใหญ่ที่มาเข้าร่วมต้องการพัฒนาการเดินและการแสดงของตนและอยากที่จะเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ เพื่อพัฒนาตนเอง

1.4.2 ประสบการณ์การเรียนรู้เดิม มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ ทำให้ต่อยอดความรู้ได้ง่ายซึ่งนักเดินที่เข้าร่วมคณะต้องมีความสามารถด้านการเดินบาลเลต์และการเดินร่วมสมัยในระดับกลางถึงสูงมาก่อน เนื่องจากภายในชั้นเรียนมีนักเดินหลายหลายระดับ หากมีทักษะอ่อนเกินไป อาจมีความยากลำบากในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน

1.4.3 ความพร้อมที่จะเรียน นักเดินที่มาเข้าร่วมกับทางคณะมีการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการเดิน การแสดง ซึ่งการมาเข้าร่วมกิจกรรมทำให้มีความรู้และประสบการณ์ที่จำเป็นต่ออาชีพและสถานภาพทางสังคมของผู้เรียน ซึ่งทำให้ต้องพยายามจัดสรรเวลาเพื่อมาเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ

1.4.4 แนวทางการเรียนรู้ คือ ความต้องการในการพัฒนาตนเองตามปัญหาของตน ซึ่งส่วนใหญ่จะเข้าร่วมเพื่อต้องการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องในสายงานที่ทำ หรือยังต้องการทำการเดินอยู่ เพราะตอบสนองความต้องการด้านอื่น ๆ ซึ่งมีหลายคนยุติการเข้าร่วมเพราะไม่จำเป็นต้องใช้ทักษะด้านนี้แล้ว และมีบางกลุ่มที่อายุเริ่มมากขึ้นจะเริ่มมองหาทางเลือกอื่น ๆ นอกจากการใช้ร่างกายเดิน อย่างเช่น การสอน การทำงานเบื้องหลัง เป็นต้น

1.5 ด้านบรรยากาศการเรียนการสอน การจัดบรรยากาศชั้นเรียนเชิงบวก จำแนกออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่

1.5.1 ลักษณะทางกายภาพของสถานที่เรียน ห้องเรียนมีขนาดใกล้เคียงกับเวที และมีพื้นที่ที่มีความตึง (Bouncing) หรือสปริงฟลอร์ เพื่อป้องกันการบาดเจ็บของเข่า พื้นเป็นกระเบื้องไวนิล (Linoleum) ซึ่งมีคุณสมบัติป้องกันการลื่นได้ดี อุปกรณ์เครื่องเสียงดัง ฟังชัด มีกระจกเปิดรับแสง วิวทัศน์ทัศนมิติต้นไม้ ทำให้รู้สึกปลอดโปร่ง มีห้องให้รอสำหรับการอบอุ่นร่างกายก่อนเข้าชั้นเรียน ท่าเลที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง การเดินทางสะดวก ลักษณะทางกายภาพของชั้นเรียนโดยรวมมีความเหมาะสมต่อการเดิน

1.5.2 ลักษณะทางพฤติกรรม จิตใจ และสังคมระหว่างผู้สอนและผู้เรียน

1) ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ครูจะมีความเข้มงวดในด้านพื้นฐานและเทคนิค แต่ครูจะพยายามทำให้ชั้นเรียนมีความสนุกสนาน ไม่เคร่งเครียดเกินไป ผู้เรียนสามารถแบ่งปันความคิดหรือปัญหาให้กับครูผู้สอนได้ ซึ่งผู้เรียนและผู้สอนเคารพซึ่งกันและกัน

2) ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนพยายามในการพัฒนาตนเอง เนื่องจากบรรยากาศรอบตัวทุกคนมีความตั้งใจและพยายาม ซึ่งเป็นแรงกระตุ้นอย่างหนึ่ง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนมีการช่วยเหลือกันในการบอกทำสำหรับคนที่อ่อนกว่า และช่วยกันแบ่งปันความคิดในแต่ละการซ้อม การเข้าชั้นเรียน และการแสดง เพื่อหาจุดตรงกลาง บรรยากาศภายในห้องจะมีความเคารพซึ่งกันและกัน และทุกคนเป็นมิตรต่อกัน และพร้อมต้อนรับคนที่เข้ามาใหม่อยู่เสมอ ทุกคนมีส่วนร่วมในการสร้างบรรยากาศที่ดี

1.6 ด้านการวัดและประเมินผล กระบวนการวัดทักษะทางปฏิบัติของทางคณะจะมีจัดการแสดงใหญ่ประจำปี 1-2 ครั้ง เพื่อเป็นการวัดประเมินผลนักเรียนในคณะ โดยนักเรียนจะได้เข้าร่วมแสดงและทำงานในสถานการณ์จริงคือการเป็นนักเต้นบัลเลต์มืออาชีพ โดยนักเรียนจะต้องเข้าร่วมและปฏิบัติเองทุกขั้นตอน คณะจะประเมินผู้เรียนตั้งแต่ขั้นตอนในการซ้อม ซึ่งได้แก่ ความสม่ำเสมอของการเข้าเรียน ความพยายามและความตั้งใจในการเรียนและการฝึกซ้อม และขั้นตอนในการปฏิบัติงานการแสดง ซึ่งได้แก่ การตรงต่อเวลา การปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือแนวทางปฏิบัติของการทำงาน และสุดท้ายคือผลลัพธ์ในการแสดง ในด้านเทคนิคเต้น การแสดง และความเป็นศิลปิน การวัดจะใช้วิธีการการจดบันทึกความสม่ำเสมอของการเข้าชั้นเรียนและการซ้อม การสังเกตความตั้งใจและความพยายามในการเรียนและการซ้อม และการสังเกตผลลัพธ์จากการแสดงจริง การวัดจะใช้วิธีการวัดและประเมินตามสภาพจริง ซึ่งครูประจำคณะและผู้อำนวยการจะช่วยกันประเมินนักเรียนแต่ละคนตั้งแต่เริ่มต้นเข้ามาคณะ การเข้าชั้นเรียน การซ้อมการแสดง จนจบการแสดง

2. กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเรียนบัลเลต์ ผู้วิจัยได้ทำการนำข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมจากจุดประสงค์งานวิจัยข้อแรกมาวิเคราะห์ร่วมกับกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ (Andragogy) ของ มัลคัม โนลส์ ซึ่งสามารถสรุปผลตามขั้นตอนของทฤษฎี ได้แก่

2.1 การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้

2.1.1 จัดสภาพทางด้านกายภาพให้มีความพร้อมและส่งเสริมการเรียนรู้ การเลือกทำเลที่ตั้งและสภาพทางกายภาพของชั้นเรียน และพื้นที่ต่าง ๆ ควรมีการจัดสรรให้เหมาะสม ดังต่อไปนี้

1) ขนาดและพื้นที่ของห้องเรียน ห้องเรียนควรมีขนาดใกล้เคียงกับเวทีและสามารถรองรับนักเรียนได้อย่างเพียงพอ ซึ่งพื้นที่สำหรับผู้ใหญ่ต้องมีอย่างน้อย 10 x 9 เมตร ทางคณะมีห้องเรียนทั้งหมด 2 ห้อง คือ ห้องขนาดใหญ่ 13x11 เมตร ห้องขนาดกลางมีขนาด 11.8x10 เมตร นักเรียนได้ 30 คนสำหรับห้องใหญ่ และ 20 คนสำหรับห้องกลาง

2) พื้นและกระจกที่เหมาะสมสำหรับการบัลเลต์ พื้นสำหรับการเต้นควรมีคุณสมบัติกันลื่น ไกล กันลื่น เช่น พื้นไวนิล และข้างล่างพื้นควรมีการออกแบบเป็นไม้เป็นสปริงเพื่อรองรับการกระแทก ซึ่งช่วยให้นักเรียนมีความปลอดภัย ลดการกระแทกของข้อต่อและกล้ามเนื้อจากการกระโดดมากขึ้น ในระยะยาวจะช่วยยืดอายุการใช้งานของร่างกายนักเรียนและทำให้เต้นเคลื่อนไหวได้ดีขึ้น กระจกซึ่งจำเป็นต่อการปรับรูปแบบและเทคนิคของนักเรียนให้สมบูรณ์ ควรติดตั้งกระจกอย่างน้อยสองด้าน ที่ทำให้นักเรียนสามารถมองเห็นตัวเองได้ทั้งตัว กระจกของทางคณะมีระดับความสูง 2.8 เมตร

3) บรรยากาศที่เหมาะสม ห้องเรียนควรมีความปลอดภัย โปร่ง อากาศที่เหมาะสมกับการเต้นต้องไม่ร้อนหรือเย็นเกินไปสามารถปรับได้จากเครื่องปรับอากาศ มีไฟที่เพดานเหนือศีรษะไฟส่องสว่างกระจายทั่วห้องอย่างสม่ำเสมอ หากมีหน้าต่างหนึ่งด้านเปิดรับแสงจากธรรมชาติจะทำให้นักเรียนรู้สึกไม่อึดอัดจนเกินไป และหน้าต่างจะมีม่านไว้เปิด - ปิดรับแสงตามความต้องการ

4) เสียงดนตรี หากเป็นไปได้ การมีนักเปียโนมาเล่นบรรเลงในชั้นเรียนบัลเลต์จะทำให้การกำหนดจังหวะเพลงของผู้สอนได้สะดวกขึ้น แต่มีราคาที่สูง ซึ่งก็สามารถเปิดเพลงจากลำโพงภายใน

ห้องเรียนโดยใช้เพลงบรรเลงเปียโนที่บันทึกไว้ที่ครูได้เตรียมมาแล้ว ในปัจจุบันครูผู้สอนสามารถเปิดเพลงได้สะดวกโดยการเชื่อมต่ออุปกรณ์กับโทรศัพท์ หรือเชื่อมต่อกับนาฬิกาอัจฉริยะเพื่อเปิดเพลง ซึ่งมีอัลบั้มเพลงให้เลือกมากมายและหาได้ง่ายในอินเทอร์เน็ต และสามารถควบคุมความซ้ำเร็วได้อีกด้วย

5) พื้นที่อำนวยความสะดวกอื่นๆ ห้องที่มีความจำเป็น ได้แก่ ห้องแต่งตัว พื้นที่นั่งเล่น พื้นที่ให้นั่งรอเพื่อยืดหยุ่นร่างกายก่อนเข้าชั้นเรียน และมีชั้นเก็บของให้วางสัมภาระ

2.1.2 สร้างบรรยากาศด้านจิตวิทยาให้เป็นเชิงบวก ภายในชั้นเรียนครูผู้สอนจะต้องพยายามทำให้เกิดบรรยากาศในเชิงบวก ดังต่อไปนี้

1) การกระตุ้นและจูงใจผู้เรียน ให้เกิดความท้าทาย ให้เกิดความอยากฝึกฝน และไม่น่าเบื่อ โดยสร้างแบบฝึกหัดที่มีทั้งง่ายและยากผสมผสานกันไป เพื่อให้ผู้เรียนทุกระดับสามารถที่จะทำได้ ไม่สอนซ้ำหรือเอื้อยจนเกิน อาจจะต้องใช้โทนเสียง หรือแบบฝึกหัดที่เร็วขึ้นกระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นและจดจ่อกับการมาเรียนช่วงเช้ามากขึ้น

2) ผู้สอนและผู้เรียนเคารพและให้เกียรติกันและกัน ไม่มีการพูดถึงข้อเสียต่อหน้าคนรอบข้าง ในการสอนผู้เรียนผู้ใหญ่ครูผู้สอนควรถือว่านักเต้นทุกคนของคณะเป็นผู้ใหญ่แล้ว ต้องรู้จักรับผิดชอบหน้าที่ของตน ให้เกียรติทุกคนในฐานะนักเต้น

3) ผู้สอนต้องคอยผลักดัน เต็มพลังให้ผู้เรียน รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า และมีความมั่นใจ ไม่ว่าจะเป็นการคอยเสริมแรง มองหาจุดเด่นและคอยสนับสนุน แก้ไขจุดผิดพลาดและเพิ่มเติมความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้นในการไปทำงานของตนเอง และเป็นการเริ่มต้นวันด้วยพลังงานที่ดีในทุกๆ ก่อนการไปทำงานของตน

2.2 การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียน ที่นักเต้นที่มาเข้าร่วมส่วนใหญ่มักจะอยู่ในวัยทำงานที่ต้องหาเงินเลี้ยงชีพ และภารกิจอื่น ๆ ที่ต้องทำ ทางนักเต้นเองจึงต้องจัดสรรเวลาให้ลงตัวและไม่เป็นผลเสียกับตนเอง และทางคณะจึงต้องมีความยืดหยุ่นตามความเหมาะสมและต้องมีการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียนในเรื่องต่อไปนี้

2.2.1 วางแผนร่วมกันในด้านเวลาเรียน ด้านการทำงานและซ้อมการแสดง สอบถามความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของทางคณะ ในการมาเข้าชั้นเรียนนั้นต้องให้ผู้เรียนจัดสรรเวลาด้วยตนเอง ทางคณะเพียงแค่สนับสนุนและจัดตารางเวลาเพื่อให้ทุกคนมาเข้าชั้นเรียนให้มากที่สุด เมื่อทางคณะมีงานการแสดงจะมีการปรึกษากับนักแสดงว่าอยากเข้าร่วมหรือไม่ มีเวลาซ้อมมากน้อยแค่ไหน ซึ่งสามารถยืดหยุ่นได้ตามสมควร

2.2.2 หากมีปัญหาในด้านการเข้าร่วมกิจกรรมสามารถขอคำปรึกษากับครูหรือผู้อำนวยการได้เพื่อหาทางออกร่วมกัน นักเต้นหลายท่านประสบปัญหาในการเข้าร่วมคณะ ทำให้ต้องหยุดไปหรือไม่ต่อเนื่อง ซึ่งต้องมีการพูดคุยและปรึกษากับทางคณะอย่างเป็นกิจลักษณะ และหากนักเต้นท่านนั้นจัดสรรเวลาให้ลงตัวได้แล้ว ก็สามารถกลับมาพัฒนาตนเองต่อไป

2.2.3 สนับสนุนและเปิดโอกาสในการแสดงความคิดเห็น ยอมรับความเห็นต่าง การทำงานร่วมกับผู้อื่นและการทำงานเป็นทีม การทำงานต่างๆ ควรจะมีการพูดคุยระหว่างผู้ควบคุมการแสดง หรือนักออกแบบท่าเต้น และนักเต้นอยู่เสมอ เพื่อให้ทุกคนได้แสดงความรู้สึก ความคิดเห็น เรียนรู้ซึ่งกันและกัน พูดคุยถึงปัญหาในการทำงาน ช่วยกันหาทางแก้ไข และหาจุดตรงกลางเพื่อทำให้การทำงานราบรื่นและเป็นผลดีกับทุกฝ่าย

2.3 การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน นักเต้นส่วนใหญ่ที่เข้ามาร่วมจะอยู่ในช่วงวัยรุ่นไปจนถึงวัยทำงาน ที่ยังสามารถใช้ร่างกายในการเต้นได้อยู่ และนักเต้นที่มาเข้าร่วมมักมีความเกี่ยวข้องกับการเต้นหรือสามารถนำความรู้ความสามารถในการเต้นไปใช้ในการเรียนหรือการประกอบอาชีพของตนเอง ซึ่งทางคณะจำเป็นต้องคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

2.3.1 มองดูถึงลักษณะชีวิตไม่ว่าจะเป็นอาชีพ อายุ ร่างกายของผู้เรียนแต่ละคนที่มาเข้าร่วมว่าต้องการอะไร การมาเข้าร่วมของนักเต้นแต่ละคนอาจมีเป้าหมายที่แตกต่างกัน แต่สิ่งที่เหมือนกันคือทุกคนอยากพัฒนาตนเองในการเต้น ซึ่งความต้องการของนักเต้นในคณะอาจแบ่งได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่

1) ความต้องการพัฒนาด้านความรู้ (Cognitive Development needed) ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับการเต้น ความรู้ในการใช้กล้ามเนื้อที่ถูกต้อง ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับด้านการเต้น

2) ความต้องการพัฒนาด้านร่างกายหรือทักษะ (Psychomotor Development needed) ได้แก่ การที่ร่างกายสามารถทำท่าพื้นฐานเทคนิคต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ร่างกายมีความแข็งแรงเพียงพอที่จะเต้นได้อย่างสวยงามและยาวนานที่สุด

3) การความต้องการพัฒนาด้านจิตใจ (Affective Development needed) ได้แก่ การสร้างความมั่นใจให้ตนเอง การสร้างความมุ่งมั่นตั้งใจพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ และการสร้างมิตรภาพที่ดีต่อเพื่อนนักเต้นและสังคมนักเต้น

2.3.2 มองเห็นคุณค่าของเวลาของผู้เรียนจึงต้องใช้เวลาให้คุ้มค่าในการจัดการเรียนการสอน วางแผนการสอนในแต่ละวันให้ได้ประโยชน์มากที่สุด ครูผู้สอนและผู้อำนวยการต้องพยายามทำเวลาของผู้เรียนให้เกิดประโยชน์สูงสุด พยายามหาครูที่เก่ง และกิจกรรมที่จะทำให้ผู้เรียนพัฒนามาให้ผู้เรียนอยู่เสมอ

2.3.3 ปรับเปลี่ยนการสอนในแต่ละวันให้เข้ากับกลุ่มผู้เรียนในวันนั้นมากที่สุด ในแต่ละวันนั้น จะมีนักเต้นมาเข้าร่วมแตกต่างกันไป ทั้งด้านทักษะ อายุ ความสามารถ ครูผู้สอนอาจจะต้องมีการปรับเปลี่ยนแบบฝึกหัดในแต่ละวันให้เข้ากับผู้เรียนส่วนใหญ่

2.4 การวางแผนวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนรู้ เป้าหมายหลักของทางคณะคือ การพัฒนาให้นักเต้นให้มีความเป็นมืออาชีพ ซึ่งไม่ได้บังคับให้นักเต้นทุกคนเข้าร่วมทุกกิจกรรมของทางคณะ แต่จะอำนวยความสะดวก เสนอแนะ และมีส่วนร่วมในการวางแผน ซึ่งทางคณะมีการวางแผนวัตถุประสงค์ไว้ครอบคลุมเป็นข้อ ๆ ดังนี้

2.4.1 ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถที่พร้อมต่อการทำงานในการเป็นนักแสดง บัลเลต์อาชีพ โดยสร้างชั้นเรียนอย่างเป็นประจำเพื่อฝึกฝนทักษะความสามารถของร่างกาย เทคนิคการเต้น การเป็นนักแสดง และการปฏิบัติตัวในการเป็นนักแสดงอาชีพ พยายามสร้างโอกาสในการแสดงให้บ่อยที่สุด

2.4.2 เน้นความหลากหลายของรูปแบบการเต้นบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย นักเต้นจำเป็นจะต้องฝึกฝนการเต้นให้ได้หลายรูปแบบ ไม่ยึดติดรูปแบบหนึ่งเป็นหลัก คณะมีการเชิญศิลปินที่มีความรู้ และมีชื่อเสียงทั้งในประเทศและต่างประเทศมาให้ความรู้และทำงานร่วมกับนักเต้นอย่างต่อเนื่อง

2.4.3 สร้างองค์ความรู้เพื่อให้ผู้เรียนนำไปปรับใช้กับตนเอง ครูผู้สอนควรจะไม่ตัดสินว่า การเต้นรูปแบบใดถูกหรือผิด แต่ครูจะต้องแนะนำการนำไปปรับใช้ของตนเองว่าเป็นอย่างไร และให้ผู้เรียนได้ คิด วิเคราะห์และหาวิธีการที่เหมาะสมกับตนเอง

2.4.4 ปลุกฝังค่านิยม ความประพฤติ ทศนคติ ที่เหมาะสมสำหรับการทำงานและการเป็นนักแสดงบัลเลต์อาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการมีวินัยในการเข้าชั้นเรียน ความรับผิดชอบหน้าที่ของตน ภาพลักษณ์ของการเป็นนักแสดงที่เหมาะสม การปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของนักเต้นรุ่นพี่ให้กับนักเต้นรุ่นน้อง การทำงานร่วมกับผู้อื่น การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

2.5 การออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้ การออกแบบกิจกรรมต่างๆ จะต้องมองเห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นที่จะสามารถพัฒนานักเต้นให้มีความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ที่พร้อมต่อการทำงานเป็นนักแสดงบัลเลต์อาชีพให้มากที่สุด ซึ่งจะมีหลักเกณฑ์ในการออกแบบรูปแบบกิจกรรมต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.5.1 มองดูถึงความสนใจและความสามารถของแต่ละบุคคล และศักยภาพในองค์รวมของนักเต้น ทางคณะควรจะต้องมองดูความสามารถส่วนตัวของนักเต้นแต่ละคนและภาพรวมของนักเต้นในคณะทั้งหมด เลือกรูปแบบกิจกรรมหรือรูปแบบการเต้นที่คือนักเต้นในคณะจะสามารถทำได้ หรือน่าจะพัฒนาให้ใกล้เคียงได้ และจะต้องเป็นสิ่งที่มีความน่าสนใจและจำเป็นต่อนักเต้นส่วนใหญ่

2.5.2 เน้นการทำงานที่เหมือนหรือใกล้เคียงกับคณะเต้นมีอาชีพจริง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการเรียน การซ้อม รวมถึงการทำการแสดง ให้ใกล้เคียงกับคณะเต้นในต่างประเทศมากที่สุด มีการกำหนดตำแหน่งนักเต้นตามหลักของคณะบัลเลต์สากล การเตรียมชุดการแสดงและการแต่งหน้า แต่งตัว เตรียมของต่างๆ ด้วยตนเอง

2.5.3 มีการส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ทำงานที่หลากหลาย ทางคณะควรมีการสนับสนุนและเปิดโอกาสให้ทำงานด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแสดง ไม่ว่าจะเป็นการออกแบบท่าเต้น การควบคุมการแสดง และการดูแลการผลิตการแสดง (Production) รวมถึงการสอน ซึ่งก็แล้วแต่ความสนใจและความถนัดของแต่ละคน

2.6 การดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ โดยการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ และพร้อมในการทำงาน โดยทางคณะมีแนวทางการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งจะแบ่งได้เป็น

สองช่วง ได้แก่ ช่วงที่มีการแสดง และช่วงที่ไม่มีการแสดง ซึ่งในทั้งสองช่วงจะมีความแตกต่างกันเล็กน้อย ซึ่งในแต่ละช่วงก็จะมีขั้นตอนการทำงานที่แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

2.6.1 ช่วงที่มีการแสดง ซึ่งจะมีขั้นตอนการทำงาน ดังต่อไปนี้

1) การเตรียมการ การวางแผนเตรียมงานจะเป็นหน้าที่ของผู้อำนวยการ และทีมคุณครูประจำคณะ ปรีกษาหรือ หาพื้นที่ในการแสดง หาเงินทุนรวมถึงความเป็นไปได้ในการจัดการแสดงต่างๆ และการทำงานเบื้องหลัง ซึ่งจะเป็นไปตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1) การวางแผนงานในการเลือกการแสดง ในส่วนของบัลเลต์ จะดูว่าเรื่องไหนเหมาะสมกับความสามารถของนักเต้นในขณะนั้น การเดินร่วมสมัยหาศิลปินมาทำงานร่วมกันในรูปแบบที่นักเต้นในคณะหรือคนดูยังไม่คุ้นเคย หรือเป็นงานรูปแบบใหม่ เพื่อให้นักเต้นไทยและคนดูได้ได้ประสบการณ์ใหม่ ๆ

1.2) การจองสถานที่ ทางคณะจะต้องทำการติดต่อไปยังโรงละครที่เหมาะสมกับการแสดงในครั้งนั้น เพื่อทำการติดต่อและจองกับทางโรงละครให้เรียบร้อย

1.3) การประชาสัมพันธ์ โดยการหาโปสเตอร์เผยแพร่ไปในสถานที่ต่าง ๆ รวมถึงทางออนไลน์เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ให้กับคนดู และเพื่อทำการติดต่อหาผู้สนับสนุนทางด้านเงินทุน

1.4) การทำงานเบื้องหลัง ได้แก่ การติดต่อบริษัททำงานเบื้องหลังเพื่อทำการออกแบบและวางแผนรูปแบบงาน การออกแบบกลไกต่าง ๆ ของเวที การต้อนรับแขกหน้างานจนกระทั่งสิ้นสุดงาน

2) การฝึกซ้อม เป็นหน้าที่หลักของครูประจำคณะที่จะต้องชี้แจงขอบเขตการทำงานให้นักเต้น และการพัฒนาทักษะเพื่อการแสดง ซึ่งจะมีครูเป็นผู้สนับสนุนและคอยชี้แนะ ซึ่งจะเป็นไปตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1) แจกจ่ายละเอียดของการทำงาน

2.2) แจกบทบาทหน้าที่ในการแสดง สอบถามความสมัครใจ วางแผนตารางซ้อม

2.3) เริ่มทำการซ้อมหลังจากเวลาเข้าชั้นเรียนบัลเลต์ และตารางเวลาอื่น ๆ ที่ทำได้การนัดหมายเพิ่มเติม โดยมีผู้ออกแบบผลงานเป็นผู้ควบคุม ฝึกซ้อม และปรับแก้

2.4) ผู้อำนวยการเข้าชมและให้ข้อชี้แนะในการพัฒนาการแสดงเป็นระยะ

2.5) ในกรณีที่มือนักแสดงรับเชิญจากต่างประเทศ จะซ้อมตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

2.6) ในกรณีที่มิใช่ผู้สนับสนุน จะมีการซ้อมการแสดงเพื่อให้ผู้สนับสนุนมาชมก่อน

3) การปฏิบัติ คือการเข้าโรงละครเพื่อการแสดงจริง ซึ่งมีขั้นตอนของการทำงานแบบนักเต้นมืออาชีพและมีการทำงานร่วมกับนักเต้นมืออาชีพระดับนานาชาติที่มาทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นไปตามขั้นตอนดังนี้

3.1) การเตรียมของที่ตนเองใช้เพื่อเข้าโรงละคร เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์

3.2) การเข้าซ้อมที่โรงละคร ประกอบไปด้วย การกำหนดจุดบนเวทีของนักแสดง (Blocking) การกำหนดไฟร่วมกับนักแสดง (Lighting) การซ้อมการแสดงเหมือนรอบจริง (Run through) ซึ่งจะซ้อมร่วมกับนักแสดงรับเชิญจากต่างประเทศและกับทีมงานทุกฝ่าย

3.3) การแสดงจริง ซึ่งจะทำทุกอย่างตามที่ได้อบรมไว้

2.6.2 ช่วงที่ไม่มีการแสดงหรือพักการแสดง ทางคณะมีการจัดการเรียนการสอนปกติเพื่อให้นักเต้นได้ฝึกฝนร่างกายอย่างสม่ำเสมอ ทางคณะจะหาครูจากภายนอกมาให้ความรู้อยู่เสมอ และสนับสนุนให้นักเต้นได้เข้าร่วมการแข่งขันเต้นในระดับประเทศ ตามความสนใจและเวลาของนักเต้นแต่ละคนที่มีอีกด้วย

2.7 การประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่ การประเมินของคณะเป็นการประเมินพัฒนาการ ความสามารถ ของการทำงานเป็นนักเต้นอาชีพ ซึ่งจะเป็นการประเมินตามสภาพจริง โดยการสังเกตพฤติกรรมของนักเต้นทั้งด้านทักษะ การทำงาน กระบวนการคิด การแก้ไขปัญหาทั้งในขั้นตอนก่อนการทำงาน ระหว่างการทำงาน และการปฏิบัติงานจริง ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.7.1 คณะประเมินผลผู้เรียนในองค์รวมก่อนการจัดการแสดง ครูและผู้อำนวยการจะปรึกษาหารือถึงความสามารถของนักเต้นในคณะว่ามีศักยภาพมากน้อยเพียงใด ทั้งด้านทักษะ ความสามารถ และจำนวนบุคลากรว่ามีเพียงพอหรือไม่ และออกแบบรูปแบบงานให้เหมาะสมกับคณะที่สุดในขณะนั้น

2.7.2 คณะประเมินผลผู้เรียนรายบุคคลก่อนการแสดง ครูและผู้อำนวยการปรึกษาหารือถึงการพัฒนาทักษะและความรับผิดชอบของนักแสดงแต่ละคน เพื่อจัดสรรบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสม หรือมอบหมายบทบาทที่คิดว่านักเต้นแต่ละคนจะสามารถพัฒนาเพื่อไปถึงจุดนั้นได้

2.7.3 คณะประเมินผลผู้เรียนในองค์รวมหลังการแสดง ประเมินการแสดงว่าประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด มีข้อผิดพลาดอย่างไร และผลตอบรับจากผู้สนับสนุน และผู้ชมที่มากดูเป็นอย่างไร เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข หาแนวทางที่ควรนำไปผลักดันต่อ และนำไปพัฒนาการผลิตการแสดงให้ดีขึ้นในครั้งต่อไป

2.7.4 คณะประเมินผลผู้เรียนรายบุคคลหลังการแสดง ครูและผู้อำนวยการจะดูผลลัพธ์จากการแสดงของนักเต้นแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ทั้งด้านทักษะในส่วนของเทคนิคการเต้น ทักษะในการเป็นนักแสดงหรือการสื่อสาร รวมทั้งระเบียบวินัย ความรับผิดชอบในการทำงาน ว่าทั้งสามส่วนนั้นบรรลุผลมากน้อยเพียงใด จะไม่ได้มีการตัดสินหรือพูดถึงในแง่ร้าย จะเป็นการให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ชี้แนะการพัฒนาต่อไปในอนาคต

2.7.5 การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่ หลังการแสดงในแต่ละครั้ง ครูผู้สอนและผู้อำนวยการจะได้เห็นถึงพัฒนาการของนักเต้นแต่ละคนในด้านทักษะการเต้นและการแสดงว่านักเต้นคนนั้นมีพัฒนาการอย่างไร มีจุดเด่น จุดด้อย อย่างไรบ้าง และในการแสดงครั้งถัดไป ครูและ

ผู้อำนวยการจะมีการประชุมกันอีกครั้งเพื่อทำการคัดเลือกบทบาทการแสดงที่เหมาะสมกับนักเต้นคนนั้น ซึ่งจะมีการปรับเปลี่ยนบทบาทที่มีความยากและท้าทายมากขึ้นในแต่ละครั้ง เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเอง

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิเคราะห์ที่ผู้วิจัยมีประเด็นที่สำคัญและค้นพบจากการศึกษาที่ควรมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ ได้ดังนี้

1. จากการศึกษาการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศของคณะบางกอกซีทีบัลเลต์ในด้านองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน พบว่าเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นเพื่อการพัฒนาบัลเลต์ในประเทศไทย โดยเน้นไปที่บุคคลในช่วงวัยที่ต้องการฝึกฝนและพัฒนาตนเองในฐานะนักเต้นอาชีพ การจัดรูปแบบการเรียนการสอนจะพยายามให้เหมือนหรือคล้ายคลึงกับบริษัทบัลเลต์ในประเทศต่าง ๆ จากการศึกษาค้นพบในจุดประสงค์ข้อแรก ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจ ที่คิดว่าเป็นจุดเด่นของคณะบางกอกซีทีบัลเลต์ ที่มีความแตกต่างจากสถาบันสอนเต้นอื่น ๆ ในประเทศไทย ได้แก่

1.1 ด้านหลักสูตร พบว่า ควรมีความเฉพาะเจาะจงเพื่อพัฒนานักเต้นให้พร้อมต่อการทำงาน คือการเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพโดยมีหลักสำคัญได้แก่ การเรียนรู้ด้านร่างกาย เทคนิคการเต้น โดยการมีชั้นเรียนอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ การเรียนรู้ด้านสุนทรียศาสตร์ การเข้าถึงบทบาทนักแสดง โดยการฝึกซ้อมเพื่อการแสดงในบทบาทต่าง ๆ แนวทางการปฏิบัติตัวที่ดีต่อการเป็นนักเต้นมืออาชีพ มีการฝึกฝนประสบการณ์ในการแสดงจริง ทั้งการแสดงขนาดใหญ่ และการแสดงขนาดเล็ก นักเต้นได้นำสิ่งที่ฝึกซ้อมฝึกฝนมาใช้จริง และในการแสดงต่าง ๆ นักแสดงควรจะได้รับค่าตอบแทนหลังจากแสดง ซึ่งการฝึกอบบรมดังกล่าวนี้ได้อัดคล้องกับความหมายของนักเต้นบัลเลต์อาชีพ ที่ Gerald (1998) ได้กล่าวว่า นักเต้นบัลเลต์เป็นที่ได้รับการฝึกอบบรมและฝึกเทคนิคที่เหมาะสมเป็นเวลาหลายปีเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของบริษัทบัลเลต์มืออาชีพและ รสีกา ไผขาว (2559) กล่าวว่า กลุ่มนักบัลเลต์อาชีพจะทำการฝึกซ้อมสำหรับการแสดง ภายใต้การควบคุมของนักออกแบบท่าเต้น และได้รับค่าตอบแทนหลังจากเสร็จสิ้นการแสดง อีกทั้งแนวทางการพัฒนานักเต้นบัลเลต์สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประวัติศาสตร์ เหลาทอง และคณะ (2558, 131-144) ซึ่งได้กล่าวถึงนักบัลเลต์ที่ประสบความสำเร็จจะต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ 1. การทำการแสดงบัลเลต์ที่สมบูรณ์ คือ มีความสามารถทางด้านการเต้นบัลเลต์ที่ดี แสดงได้ตามบทบาท ซึ่งขึ้นอยู่กับ การฝึกฝนด้วยตัวเองและจากครูที่ดี 2. ความประพฤติตัวที่ดีและเหมาะสม 3. การสนับสนุนที่ดี คือ โอกาสที่ดีต่าง ๆ ที่ได้รับในการแสดง

1.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่า ควรเน้นการฝึกฝนทักษะและประสบการณ์ทางด้านทักษะการแสดงทั้งการเต้นบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย การใช้รูปแบบการสอนแบบอิสระหรือฟรีคลาส โดยไม่มีการกำหนดหลักสูตรที่ตายตัว ซึ่งครูผู้สอนจะพยายามสอนให้หลากหลายรูปแบบ (Style) การให้เนื้อหาและแบบฝึกหัดในการเรียนการสอนจะปรับเปลี่ยนไปตามความต้องการหรือจุดประสงค์ในการแสดงแต่ละช่วง หรือปรับเปลี่ยนตามลักษณะของผู้เรียนส่วนใหญ่ที่มาในวันนั้น หรือปรับเปลี่ยนตามปัญหาต่าง ๆ ที่ต้องการแก้ไขและพัฒนาให้กับนักเต้นในคณะในองค์กรวม ซึ่งการเรียนการสอนรูปแบบนี้จะมีประโยชน์ต่อตัวนักเต้นในคณะอย่าง

มาก เนื่องจากนักเดินในคณะมีความหลากหลายทั้งด้านความรู้ ประสบการณ์ นักเดินจะต้องทำการเรียนรู้ วิเคราะห์และเลือกใช้ความรู้ที่ได้มาด้วยตนเองเพื่อนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับร่างกายของตน หรือนำไปปรับใช้กับงานของตนได้อย่างเหมาะสม และการที่ในชั้นเรียนนั้นมีทั้งครูและผู้เรียนที่เป็นนักเดินที่มีความหลากหลาย ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงความแตกต่าง จุดเด่น จุดด้อยของผู้อื่นเพื่อนำไปปรับใช้กับตนเอง

1.3 ด้านผู้เรียน พบว่า เนื่องจากนักเดินที่มาเข้าร่วมคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ เล็งเห็นความสำคัญและเห็นประโยชน์ของการพัฒนาตนเอง และการนำความรู้ ความสามารถที่ได้ฝึกฝนในด้านการเต้นและการแสดง ไปต่อยอดในแนวทางการทำงานของตน และยังมีความต้องการที่จะทำการแสดงอยู่ และเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง และเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนจะต้องจัดสรรเวลาของตนเองเพื่อมาเข้าร่วมเพื่อเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ซึ่งก็เป็นความต้องการส่วนบุคคล แต่ถือว่าผู้เรียนมีความต้องการที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งลักษณะของผู้เรียนของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ มีความสอดคล้องกับแนวคิดของการศึกษาผู้ใหญ่ (Andragogy) ซึ่ง สุวิธิดา จรุงเกียรติกุล (2564) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้เรียนผู้ใหญ่ ซึ่งจะประกอบด้วย 1) มโนทัศน์ของผู้เรียน ผู้เรียนผู้ใหญ่จะมีวุฒิภาวะสูง ความเป็นตัวของตัวเอง พัฒนาจากการพึ่งพาผู้อื่นไปเป็นการชี้นำตนเอง 2) ประสบการณ์ของผู้เรียน ผู้ใหญ่มีประสบการณ์เป็นทรัพยากรที่สำคัญของการเรียนรู้ ความรู้ต่าง ๆ จะเกิดขึ้นจากการต่อยอด เชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิม และการนำประสบการณ์ที่มีไปใช้ 3) ความพร้อมที่จะเรียน ผู้ใหญ่จะพร้อมเรียนเมื่อรู้สึกว่าการเรียนนั้นจำเป็นต่อตนเอง 4) ความมุ่งมั่น ผู้ใหญ่จะยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้เพื่อนำความรู้ไปใช้ทันที

2. การศึกษาการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์ในประเทศของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ในด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ พบว่า คณะบางกอกซิตี้บัลเลต์มีการจัดการเรียนรู้ตามกระบวนการตามทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ มัลคัม โนลส์ 7 ข้อ จากการศึกษาข้อค้นพบจากจุดประสงค์งานวิจัย ข้อที่ 2 ผู้วิจัยพบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจ ซึ่งเป็นจุดเด่นและเป็นหลักสำคัญของการพัฒนานักเดินในคณะ ได้แก่

2.1 การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกันผู้เรียน พบว่า ควรมีการสอบถามความสมัครใจปรึกษากับผู้เรียนหรือนักเดินเสมอว่าต้องการจะแสดงและมีเวลาในการซ้อมมากน้อยเพียง ซึ่งจะขึ้นอยู่กับความพร้อมในกลุ่มครูและนักเดินเพื่อหาทางออกร่วมกัน เพื่อให้ให้นักเดินได้มีโอกาสเข้าร่วมแต่ละกิจกรรมให้ได้มากที่สุด รวมถึงหากนักเดินมีปัญหาในการเข้าร่วมต้องายุติกิจกรรมเพราะมีเหตุผลที่จำเป็นและต้องการกลับมาใหม่ในเวลาที่เหมาะสม ก็ควรรับฟังและหาทางออกร่วมกัน อีกทั้งในการทำงานทุกงานควรเปิดโอกาสให้นักเดินทุกคนได้แสดงความคิดเห็นถึงปัญหาและหาทางแก้ไขในทุก ๆ การทำงาน ซึ่งกระบวนการในข้อที่กล่าวมาข้างต้น ถือว่ามีความยืดหยุ่นอย่างมากให้กับนักเดินที่ถือว่าอยู่ในวัยผู้ใหญ่ที่มีภาระหน้าที่ที่ต้องทำ อีกทั้งทางคณะไม่ได้จำกัดทางด้านประสบการณ์ อายุ และภูมิฐานะ เนื่องจากการที่คณะมีนักเดินที่หลากหลาย ถือเป็นอีกแหล่งความรู้ให้นักเดินได้เก็บเกี่ยวและเรียนรู้จากนักเดินคนอื่น ๆ ซึ่งการที่ผู้เรียนนั้นมีอิสระ สามารถวางแผนการเรียนรู้ของตนเองได้ ซึ่งเป็นธรรมชาติของผู้เรียนผู้ใหญ่ นั่น สอดคล้องกับ ชนนันภรณ์ อารีกุล (2563) ได้กล่าวถึงการนำลักษณะการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ของ Knowles ไปปฏิบัติ ที่ได้กล่าวถึง ความพร้อมที่จะเรียนของ

วัยผู้ใหญ่จะมีความแตกต่างกันในด้านเป้าหมายในการเรียนซึ่งส่วนใหญ่ เวลาที่พร้อมในการเรียนจะอยู่ในช่วงผลัดเปลี่ยนวัย หรือผลัดเปลี่ยนการทำงานเพื่อต้องการความรู้ใหม่เพิ่มเติม และผู้ใหญ่มีสิทธิ์ในการตัดสินใจและจัดการชีวิตตนเองได้

2.2 การออกแบบและการดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ พบว่า ในด้านการพัฒนานักเต้นควรมีการสนับสนุนนักเต้นทั้งรายบุคคลและองค์กรวม ทั้งงานด้านการเต้นและงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงเมื่อโอกาสมาถึงเท่าที่จะทำได้ และการสร้างเสริมประสบการณ์ในการทำงาน สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งคือการเชิญ ครู นักออกแบบท่าเต้น ศิลปินที่มีชื่อเสียงจากต่างประเทศ มาให้ความรู้ แลกเปลี่ยนประสบการณ์กับนักเต้นอย่างเป็นประจำ และทำงานร่วมกับนักเต้นตามลักษณะการแสดงครั้งนั้น ๆ เป็นประโยชน์กับนักเต้นในด้านกระบวนการความคิด การทำงานที่หลากหลายเพื่อนำไปต่อยอดความรู้และนำไปปรับใช้กับการทำงานของตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Walters (2011) ศึกษาความต้องการการพัฒนาอย่างต่อเนื่องทางอาชีพของนักเต้น (The Professional Development Need of Dancers: CPD) มีการสันนิษฐานว่า การพัฒนาทางวิชาชีพในโลกของการเต้นรำ เกิดขึ้นในสตูดิโอและจากการทำงาน พบว่า โปรแกรม CPD ที่มีประสิทธิภาพและครอบคลุมสำหรับนักเต้นควรเกี่ยวกับการเปิดโอกาสในการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่นและหลากหลายมากขึ้น ได้แก่ การพัฒนาทักษะด้านการประกอบการและการจัดการที่เกี่ยวข้องกับการเต้นและศิลปะ เปิดโอกาสชั้นเรียนและเวิร์คช็อปเทคนิคอื่น ๆ ที่จะส่งเสริมอาชีพเต้น เช่น พิลาทิส การละคร โยคะ เปิดโอกาสในการร่วมงานและทำงานในด้านการออกแบบท่าเต้นกับผู้ที่มีประสบการณ์ สนับสนุนการให้คำปรึกษาด้านจิตวิทยาเพื่อส่งเสริมการฝึกฝน ตลอดจนการเปลี่ยนอาชีพและการสร้างบรรยากาศที่สร้างสรรค์และการคิดในเชิงบวกภายในองค์กร

2.3 การประเมินผลผู้เรียน พบว่า การประเมินของควรเป็นการประเมินตามสภาพจริง โดยการสังเกตพฤติกรรมของนักเต้น โดยไม่ได้ประเมินเพียงแค่ทักษะการเต้นและการแสดงเท่านั้น แต่การเลือกบทบาทในการแสดงแต่ละครั้งจะเน้นไปที่ความสม่ำเสมอ ระเบียบวินัย ความพยายามในการเข้าร่วมชั้นเรียน และความน่าจะเป็นที่จะพัฒนาต่อยอดไปสู่บทบาทนั้น ๆ ได้ ในระยะเวลาที่จะต้องคัดเลือกนักแสดง และมีการประเมินในระหว่างการทำงานว่านักเต้นพัฒนาไปมากน้อยเพียงใด และผลในการปฏิบัติจริงซึ่งจะเป็นผลต่อยอดในการเลือกบทบาทใหม่ที่เหมาะสมกับนักเต้นคนนั้น ๆ ในการแสดงครั้งต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ วัธนสุพรรณ (2549, 45) ที่ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของนักเต้นว่า นักเต้นที่ดีไม่ใช่แค่มีเพียงทักษะการเต้นที่ชำนาญ แต่ต้องมีส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น มีวินัย มีความเข้าใจและวิจารณ์ญาณ มีเหตุผล มีความมุ่งมั่นตั้งใจรักในงานที่ทำ คุณสมบัติเหล่านี้จะถูกปลูกฝังทั้งในชั้นเรียนและประสบการณ์ในการทำงาน

แต่เนื่องด้วยทางคณะนั้นไม่ได้มีข้อกำหนดว่านักเต้นแต่ละคนต้องเข้าร่วมกิจกรรมทุกกิจกรรม อาจเกิดปัญหาในการประเมินในระยะยาว เนื่องจากการฝึกฝนการเต้นบัลเล่ต์ต้องใช้เวลาในการพัฒนาฝึกฝนอย่างมาก อาจส่งผลด้านความต่อเนื่องและเป็นขีดจำกัดของนักเต้น อาจจะไม่สามารถพัฒนาได้อย่างเต็มที่เพราะต้องทำงานควบคู่ไปด้วย ทำให้เข้าร่วมกิจกรรมไม่ต่อเนื่อง

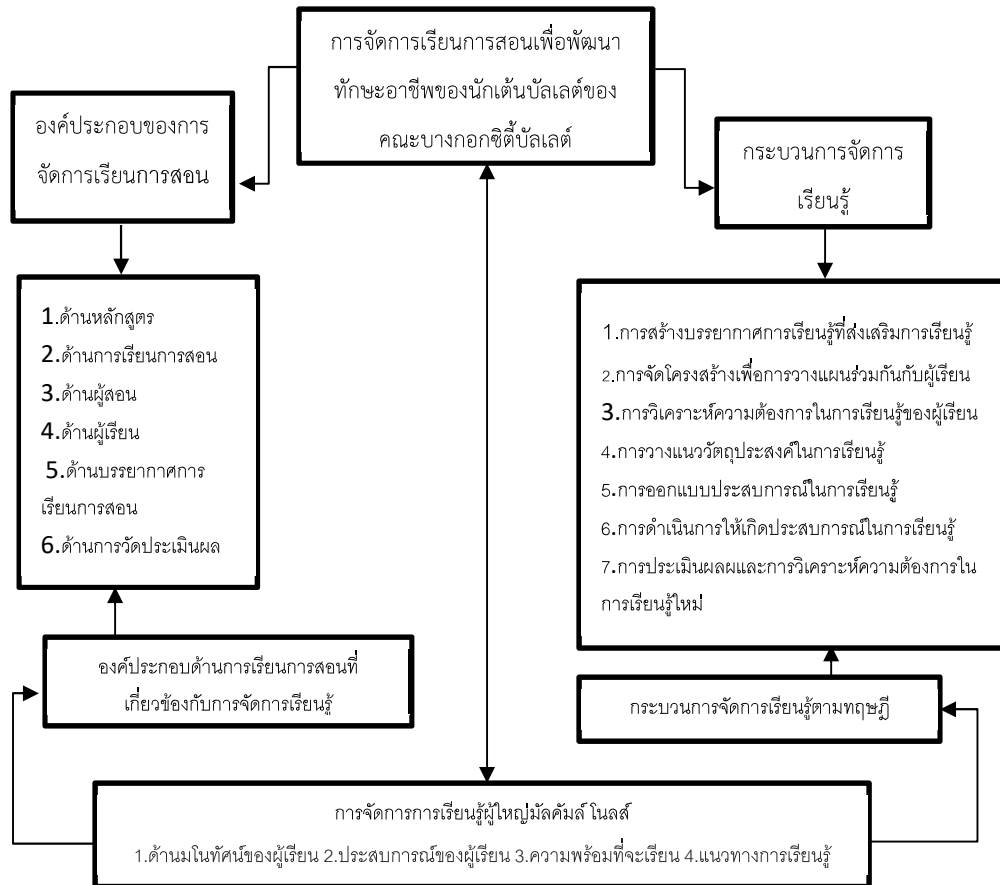
3. ด้านการจัดการคณะบัลเลต์ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า รูปแบบการเรียนและการทำงานของคณะบางกอกซิทบัลเลต์ มีความแตกต่างกับบริษัทบัลเลต์ในต่างประเทศหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นในเวลาในการเรียนและฝึกซ้อมที่น้อยกว่า จำนวนรอบในการแสดงที่ไม่มาก และไม่ได้มีระบบจ่ายเงินให้นักเต้นเป็นรายเดือน เนื่องจากทางคณะไม่ได้เป็นองค์กรที่จัดตั้งเพื่อหารายได้เป็นหลัก ไม่ได้มีการแสดงที่มีความถี่มาก จึงทำให้ไม่ได้มีเงินหมุนเวียนที่จะจ่ายค่าตอบแทนให้นักเต้นเพียงพอสำหรับการเลี้ยงชีพ ดังนั้นทางคณะจึงอาจจะอยู่ในสถานะองค์กรเอกชนที่สนับสนุนและพัฒนาักเต้นกึ่งบริษัทเท่านั้น ด้านงบประมาณการจัดกิจกรรมต่างๆ จะมาจากการบริหารจัดการเงินทุนส่วนตัวของผู้ก่อตั้งคณะเอง รายได้ของคณะในการทำกิจกรรมต่างๆ และการขอผู้สนับสนุนทั้งทางภาครัฐและเอกชนเท่าที่จะพอหาได้ ซึ่งถือว่าเป็นภาระอันสำคัญที่ทำให้การดำเนินกิจกรรมของคณะเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งถือว่ามีความยากลำบากในบริบทสังคมไทย ที่การสนับสนุนศิลปะการเต้นรำแบบตะวันตกของรัฐบาลและเอกชนยังมีน้อย แตกต่างจากประเทศอื่นๆ ทั้งในเอเชียและภูมิภาคอื่นในโลก ซึ่งจะมียกสนับสนุนให้จัดตั้งคณะบัลเลต์แห่งชาติ และสนับสนุนการจัดการแสดง ซึ่งส่งผลทั้งในด้านการทำงานของนิสิต นักศึกษาระดับปริญญาในสายนาฏศิลป์ตะวันตกไม่มีที่รองรับการทำงาน และในด้านผู้ชม หรือผู้เสงานไม่สามารถเข้าถึงการแสดงนาฏศิลป์ตะวันตกได้ง่าย จึงทำให้การแสดงด้านตะวันตกยังไม่มีผู้ชมที่เพียงพอที่จะทำให้อาชีพนักเต้นบัลเลต์มืออาชีพในคณะบัลเลต์สามารถเลี้ยงชีพได้โดยการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของคณะบัลเลต์ ซึ่งสอดคล้องกับ ภัชกรชา แก้วพลอย (2560, 114) ซึ่งได้กล่าวว่า ในประเทศไทยนั้น มีผู้ที่เรียนจบหลักสูตรระดับอาชีพหลายต่อหลายคน แต่ว่าเมืองไทยยังไม่มีคณะบัลเลต์ระดับอาชีพที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชนอย่างแท้จริง จึงเป็นผลให้การพัฒนาขีดความสามารถในการเป็นนักแสดงต้องถูกตัดทอนลงไป

สรุป

1. การศึกษาองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ที่มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ ด้านหลักสูตร มีความจำเพาะเจาะจงในการฝึกฝนและพัฒนาักเต้นบัลเลต์เพื่อให้อาชีพ ด้านการเรียนการสอน ใช้วิธีการสอนแบบสาธิตครูเป็นศูนย์กลาง มีรูปแบบการสอนแบบอิสระ (Free Class) สามารถปรับเปลี่ยนเนื้อหาได้ตามจุดประสงค์ หรือปรับตามปัญหาที่ต้องการแก้ไขของผู้เรียน ด้านครูผู้สอน จำเป็นจะต้องมีประสบการณ์การแสดงบนเวทีหลายปี มีความรู้ ความสามารถ น่าเชื่อถือ และเป็นแบบอย่างให้ผู้เรียนได้ ด้านผู้เรียน มีการนำตัวเอง มีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองในด้านการเต้นและการแสดง เพื่อจุดประสงค์เฉพาะของตนเองหรือแก้ปัญหาบางอย่าง ด้านบรรยากาศการเรียนการสอน ลักษณะของสถานที่เรียนต้องมีความเหมาะสมและอำนวยความสะดวกต่อการฝึกฝนการเต้น ลักษณะทางพฤติกรรม จิตใจ และสังคม ครูและผู้เรียน ผู้เรียนและผู้เรียนมีความเคารพและให้เกียรติซึ่งกันและกัน ทุกคนเป็นมิตร ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ด้านการวัดและการประเมินผล มีการประเมินผลตามสภาพจริงจากการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริงของการเป็นนักเต้นอาชีพทุกขั้นตอน โดยการจดบันทึกและการสังเกต

2. การศึกษากระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ พบว่ามีกระบวนการครบถ้วนตามกระบวนการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่ของ มัลคัม โนลส์ ได้แก่ 1) การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ต้องจัดสภาพทางด้านกายภาพให้มีความพร้อมและส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งขนาดและพื้นที่ของห้องเรียน พื้นและกระจกที่เหมาะสมสำหรับการเต้น บรรยากาศด้านวิวทิวทัศน์ที่ปลอดภัยและอุณหภูมิที่เหมาะสม เสียงดนตรีที่ดี และพื้นที่อำนวยความสะดวกอื่นๆ และ ครูผู้สอนจะต้องพยายามทำให้เกิดบรรยากาศในเชิงบวก ได้แก่ การกระตุ้นและจูงใจผู้เรียนให้เกิดความท้าทาย อยากเรียนรู้ คอยผลักดัน เติมพลังให้ผู้เรียนรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าและมีความมั่นใจ 2) การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียน ทางคณะจึงต้องมีความยืดหยุ่นตามความเหมาะสม และต้องมีการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียนในด้านเวลาเรียน ด้านการทำงานและซ่อมการแสดง สอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ หากผู้เรียนมีปัญหาในด้านการเข้าร่วมกิจกรรมสามารถขอคำปรึกษากับครูหรือผู้อำนวยการได้เพื่อหาทางออก และสนับสนุนและเปิดโอกาสในการแสดงความคิดเห็น ยอมรับความเห็นต่าง การทำงานร่วมกับผู้อื่นและการทำงานเป็นทีม 3) การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน คณะบางกอกซิติบัลเลต์จำเป็นต้องคำนึงถึงเรื่องมองดูถึงลักษณะชีวิตไม่ว่าจะเป็นอาชีพ อายุ ร่างกายของผู้เรียนแต่ละคนที่มาเข้าร่วมว่าต้องการอะไร มองเห็นคุณค่าของเวลาของผู้เรียน ปรับเปลี่ยนการสอนในแต่ละวันให้เข้ากับกลุ่มผู้เรียนวันนั้นมากที่สุด 4) การวางแผนวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ ทางคณะบางกอกซิติบัลเลต์ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถที่พร้อมต่อการทำงานในการเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพ เน้นความหลากหลายของสไตล์การเต้นบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย เน้นสร้างองค์ความรู้เพื่อให้ผู้เรียนนำไปปรับใช้กับตนเอง และปลูกฝังค่านิยม ความประพฤติทัศนคติ ที่เหมาะสมสำหรับการทำงานและการเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพ 5) การออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้ มีหลักเกณฑ์คือ ต้องมองดูถึงความสนใจและความสามารถของแต่ละบุคคล และศักยภาพในองค์รวมของนักเต้น เน้นการทำงานที่เหมือนหรือใกล้เคียงกับคณะเต้นมืออาชีพ และมีการส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ทำงานที่หลากหลาย 6) การดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ ทางคณะบางกอกซิติบัลเลต์มีการจัดกิจกรรม ซึ่งจะแบ่งได้เป็นสองช่วง ได้แก่ ช่วงที่มีการแสดง ได้แก่ การเตรียมการ การฝึกซ้อม และการปฏิบัติ ช่วงที่ไม่มีการแสดงหรือพักการแสดง ทางคณะบางกอกซิติบัลเลต์มีการจัดการเรียนการสอนปกติ เพื่อให้ให้นักเต้นได้ฝึกฝนร่างกายอย่างสม่ำเสมอ และสนับสนุนให้นักเต้นได้เข้าร่วมการแข่งขันเต้นในระดับประเทศ ตามความสนใจและเวลาของนักเต้นแต่ละคน 7) การประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่ การประเมินของทางคณะบางกอกซิติบัลเลต์จะเป็นการประเมินตามสภาพจริง โดยการสังเกตพฤติกรรมของนักเต้นทั้งด้านทักษะ การทำงาน กระบวนการคิด การแก้ไขปัญหาทั้งในขั้นตอนก่อนการทำงาน ระหว่างการทำงาน และการปฏิบัติงานจริงมีขั้นตอนดังนี้ คณะประเมินผลผู้เรียนในองค์รวมและรายบุคคลก่อนการจัดแสดง คณะประเมินผลผู้เรียนในองค์รวมและรายบุคคลหลังจากการแสดง และต้องมีการปรับเปลี่ยนบทบาทในกาสารแสดงของผู้เรียนทุกครั้ง ให้มีความยากและท้าทาย เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนา แต่ต้องมีความเหมาะสมกับทักษะ ความสามารถของนักเต้นคนนั้น

จากการวิเคราะห์และสรุปผลจากข้อมูล สามารถสรุปความสัมพันธ์ของการจัดการเรียนการสอนของ คณะบางกอกซิติบัลเลต และทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของ มัลคัม โนลส์ ได้ตามแผนผัง ดังนี้

ภาพที่ 1: แผนผังแสดงความสัมพันธ์ของการจัดการเรียนการสอนของคณะบางกอกซิติบัลเลต และทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของ มัลคัม โนลส์

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1.1 การผลการวิจัยไปใช้ในด้านหลักสูตร การเรียนการสอน (การสอนอิสระหรือฟรีคลาส) ไปใช้ในการพัฒนานักเด้นในระดับอาชีวะ ควรคำนึงลักษณะของผู้เรียน ควรจะเป็นผู้เรียนผู้ใหญ่ที่มีทักษะการเด้นที่ไม่อ่อนจนเกินไป และนักเด้นมีประสบการณ์ไม่ต่างกันมากเกินไป ซึ่งจะขึ้นอยู่กับการคัดเลือกผู้เรียน

1.2 การนำผลการวิจัยไปใช้สำหรับการพัฒนานักเด้นในวัยผู้ใหญ่ อาจต้องใช้เวลาจนถึงจะเห็นผลได้ เนื่องจากการฝึกฝนการเด้นบัลเลตจำเป็นต้องใช้ระยะเวลานานและความสม่ำเสมอของนักเด้นคนนั้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาถึงกระบวนการ แนวคิด หรือวิธีการของนักเต้นในการพัฒนาตัวเองในฐานะผู้เรียนผู้ใหญ่ ที่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากการเรียนรู้ของผู้ใหญ่มีลักษณะที่ต้องนำตัวเองอย่างมาก

เอกสารอ้างอิง

- ชนันภรณ์ อารีกุล. (2563). *การศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต: แนวคิด หลักการ และสาระสำคัญ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไทยโพสต์. (2562). “บัลเลต์ระดับโลก” BANGKOK CITY BALLET DANCE COLLECTION.
<https://www.thaipost.net/main/detail/48179>
- นนทพร ศรีสันติสุข. (2561). *เรือนร่างและการจัดการร่างกายในบัลเลต์ กรณีศึกษา โรงเรียนบางกอกซิติ้ บัลเลต์* [รายงานการศึกษาเฉพาะบุคคลปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- นันทวัฒน์ ภัทรกรนันท์. (2557). แนวคิดและเทคนิคการจัดการเรียนรู้ของผู้ใหญ่. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 12(1,2), 18-29. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/suedujournal/article/view/94934>
- ประวัติศาสตร์ เหลาทอง, สุรพล วิรุฬห์รักษ์ และ วุฒิพงษ์ โรจน์เชมศรี. (2558). ปัจจัยสู่ความสำเร็จของนักบัลเลต์ชายไทย. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร*, 12(57), 131-144.
<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/SNGSJ/article/view/17715>
- ภัทรชา แก้วพลอย. (2559). หลักสูตรการเรียนการสอนบัลเลต์ในค่านิยมปัจจุบันของสังคมไทย. *วารสารดนตรีและการแสดง*, 2(1), 114-125. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/Mupabuujournal/article/view/243809>
- รสิกา ไฟขาว. (2559). *การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเลต์ในเขตกรุงเทพมหานคร* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- วิสาวิ วัฒนสุวรรณ. (2549). นาฏศิลป์..ศิลปะการเคลื่อนไหว หรือเพียงแค่เต้นกินรำกิน. *ศิลปกรรมสาร*, 2(1), 43-52. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/fineartstujournal/article/view/235093>
- สุวิธิดา จรุงเกียรติกุล. (2564). *นิทัศน์แนวคิดและแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในประเทศไทย = Concepts and guidelines for enhancing lifelong learning in Thailand*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Gerald, J. (1998). *Dancing: The Pleasure, Power, and Art of Movement*. New York: Harry N. Abrams.
- Knowles, M. S. (1980). *The Modern Practice of Adult Education: From Pedagogy to Andragogy*. New York: Cambridge, The Adult Education Company.

Skwiot, M., Śliwiński, Z., Żurawski, A. and Śliwiński, G. (2021). Effectiveness of physiotherapy interventions for injury in ballet dancers: A systematic review. *PLOS ONE*, 16(6), 1-18.

Article e0253437. <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0253437>

Walters, D. (2011). *The Professional Development Need of Dancers*.

<https://thedcd.org.uk/wp-content/uploads/2018/03/Professional-Development-Needs-of-Dancers.pdf>